

ὅμοιος προφήτῃ, προφητικὸς, μαντικὸς γὰρ εἰ Πλάτ. Ἄλλκ. 1. 114E, πρὸλ. Φαίδωνα 85B· οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. — πῶς. Ἄριστοφ. Εἰρ. 1026, Πλάτ., κτλ.

μαντίλι [1], ἡ, τὸ Λατ. matula, ἀμία, οὐροδοχείον, Πλάτ. Κομ. ἐν Ἀδελφ. 5. 3, ἴδε Meineke.

μαντινόν, τό, = μαθητῆς, Λυδ. 178, 20, Ἰω. Νόστος 2945A, κλ. μαντιπολίω, προφητεύω, Διοσχύλ. Ἄγ. 979 — ἐκ τοῦ μαντε- πύλου, ον. μαντιόμενος, ἐνούσιον, ἐμπιστευόμενος, Βάκχῃ Εὐρ. Ἐκ. 123· Ἀπόλλων Λοκ. ἐν Διτ Τραγωδ. 31.

μαντιεύς, ὁ, γεν. τῶς. Ἰων. τῶς. (περὶ τῆς γεν. μάντης, ἴδε ἐν λ. ἀλαός III) κλητ. μάντι· πλ. δοτ. μάντες Θιορν. 545 — ὁ προ- λέγων, προφητεύων, προφήτης, ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μ. ἐρείσμεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ἀνερπτόλον Ἰλ. Α. 62· μάντι καλῶν αὐτοῖς 106· ἐνογιέτο δὲ μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν, ἐν οἷς οἱ ἱερεῖς, οἱ ἀοιτοῖ, οἱ τέκτονες, μάντιν ἢ ἱητήρα κακῶν ἢ τέκτονα δοῦρων ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδόν Ὀδ. Ρ. 384· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ χρη- σιολόγου, Θουκ. 8. 1· μ. ἀνήρ Πινδ. 1. 6 (5). 75· ἐπὶ τοῦ Ἀπό- λωνος, Διοσχύλ. Ἄγ. 1202, Κ. 559, Εὐμ. 169, 595, 615· ὁ μάν- τις μάντιν ἐκπράξας ἐμέ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κασάν- δρας, ὁ αὐτ. ἐν Ἄγ. 1275· ἐπὶ τῆς Πυθίας ἱερείας, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 29· ἐπὶ τοῦ Ἀμιαροῦ, ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 382, κτλ. — μετὰ ῥοτ. προσ., ὁ Θρηξί μ. Εὐρ. Ἐκ. 1267, πρὸλ. Ὀρ. 363· μετ' οὐδ' ἐπιθ., μάντις... οὐ καὶ δόξα τάδε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 65· ὡσαύτως ὡς ὄλη, Διοσχύλ. (ἴδε ἀνωτ.), Σοφ. Ἡδ. 472, Θουκ. 3. 20, Εὐρ. Μῆδ. 239· μ. κόρα Πινδ. Π. 11. 49. 2) μεταφορ., ὁ προλέγων, προ- μανῶν, μ. ἐμ' ἑσθλῶν ἀγώνων, ἔχω τὸ προαίσθημα νίκης ἐν τῷ ἀγῶνι, Σοφ. Ο. Κ. 1080, πρὸλ. Ἄντ. 1160, Διοσχύλ. Θῆβ. 402· σὺ εἰς μ. τῶν μελλόντων Σοφ. Αἴ. 1419. 3) ὡς ἐπιθ., τοῖδε μάντεως χοροῦ, τοῦ προφητικοῦ τούτου ὁμίλου, ὁ αὐτ. ἐν Ἄποστ. 116.

II. εἶδος ἀκριβὸς ἐχούσης τοὺς προσηύχους πόδας μακροὺς καὶ ἰσχνούς καὶ συνεχῶς κινουμένους, ἴσως ἡ Mantis religioσα Λατ., ὡσαύτως καλαμαία, καλαμῆτις, ἴδε Θεοφρ. 10. 18, Νικ. παρ' Ἀθην. 370A. III. ὁ ἐν τοῖς κήποις βλάττατος, Πανα- αθηνοῦσα, καλούμενος οὕτως ὡς προσηγγέλιον τῆς μεταβολῆς τοῦ καιροῦ, Ἡσύχ. (Ἡ ἐτυμολογία ἐκ τῆς ὡσαν, μανίεσθαι εἶναι ἀρχαία, διότι εὐρήται ἐν Πλάτ. Τιμ. 72B, ἐνθα διακρίνονται οἱ μάντιες ἀπὸ τῶν προφήτῶν, καθ' ὅσον οἱ μὲν μάντιες ἐξέφερον χρήσιμους ἐν καταστάσει μανίας βίαια ἢ ἐμπνευσθεὶς ὄντες, οἱ δὲ προφήται ἴσαν οἱ ἐργαζόμενοι τῶν χρησμάτων ἐκείνων, πρὶλ. προ- φητῆς, μανία 2. Ἡ ὡσαν εἶναι ἐκτεταμένος τύπος τῆς βί- ρις, MA, ἴδε ἐν λ. *μάω — ἴσως λοιπὸν τὸ μάντις εἶναι ταῦτον τῷ Λατ. vates, πρὸλ. μαλλός, villus).

μαντιχώρας, ου, ὁ, τῆς μαρτιχώρας. μαντομάχος, ὁ, = μάντις καὶ μάχος ὁ αὐτός, Εὐδοκ. Μ. 287. μαντοσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ μαντεῦσθαι, ἦν διὰ μαντοσύ- νην, τὴν οἱ πόρε Φειδῶς Ἀπόλλων Ἰλ. Α. 72· ὡσαύτως ἐν τῷ πλῆθ., Β. 832, Α. 330, Πινδ. Ο. 6. 112.

μαντοσύνης, ἡ, ον, μαντικός, κέλυσμα Εὐρ. Ἄνδρ. 1031· θεοῦ ἀνάγκαι ὁ αὐτ. ἐν 1. Α. 761.

μαντοῦδης, ες, (εἰδός) προφητικὸς, Νόνν. Ἰω. 4. 25, Χριστο- δώρου Ἐκφρ. 37.

μαντῶος, α, ον, = μαντεῦσθαι. Ἄνθ. Π. 9. 201.

μάνω· πικρὸν. Ἀθαμάνες· Ἡσύχ.

μάνωζα· ἐμονοκίραλον σκόροδον, ὅπερ εἶναι μώλυον· Ἡσύχ.

μάνωω, μάνωτης, μάνωσις, Δωρ. ἀντὶ μνήνω, μνηυτής.

μάνωσις.

μανώδης, ες, μανειδής, ἀραιός, μανώδη οὐραν Ἄριστ. π. Ζ.

Μορ. 4. 13. 7.

μάνωσις, ἡ, τὸ ποιεῖν τι ἀραιὸν ἢ πορώδες, ἀραιότης, ἀραιώσις, ἀντίθετ. τῷ πύκνωσις, Ἄριστ. Φυσ. 4. 5, 1., 4. 9, 3., 8. 7. 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Διτ. 4. 14, 2, κτλ.· ἀντίθετ. τῷ πυκνότης, Ἄρ- χέλ. ἐν Στοδ. Ἐκλογ. 1. 298.

μαξίλλαιον, τό, = προσκεφάλαιον, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ.

Τάξ. 672, 7, Achmes 224.

μαξίμος, ον, (Λατ. maximus), = μέγιστος, Πολύδ. 3. 86,

7, Πλούτ.

μάομαι, συνηρ. μῶμαι, ἴδε μάω III.

μάπα, ας, ἡ, (Λατ. mappa), = ἐκμαγεῖον, Λυδ. 145, Μαλαλ.

412, 13, Κερρ. 1, 297, 17. 2) = ἱπποδρομία ἐν τῷ ἱππο- ἄρμῳ, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 105. 1.

μαπέειν, Ἐπιχ. ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ μάρπτω, ἴεσθαι μαπέειν

Ἠσ. Ἄοστ. Ἡρ. 231.

μάπολακτις, κα· Ἄντ. κρᾶσιν ἀντὶ μὴ ἀπολακτις.

μάραγδος, ὁ, = σμάρραγδος, 8 ἴδε.

μαράγος· οἱ ἀπόκηρνοι τόποι· Ἡσύχ.

μάραγμα [μά], ἡ, = σμάρραγμα, μαστί, μαστίγιον, ἱμάς (πρὸς

μασίγιον), διπλ. μ. (πρὸλ. μασθλής), Διοσχύλ. Χο. 375, πρὸλ.

Ἡρ. Ρῆθ. 817, Πλάτ. Κομ. ἐν «Κισσοφάνει» 7 ἴδε Πολύδ. I., 56.

— Ὁ Ἡρῳδιαν. παροτρύνει τὴν λέξιν γράφων μαράγμα. — Καθ'

Ἐεῦ·: «μαράγμα· μαστί, ῥάδιος, ταυρεῖα».

μαράθρον [ᾶ], τό, ὡς καὶ νῦν μαράθρον, Λατ. ma-

rathrum, Δημ. 313. 25, Ἀνακτῶρ. ἐν -Πρωτ. 1. 58· ὡσαύ- τως μάραθος, ὁ, Ἐπιχ. παρ' Ἀθην. 70F, Πύθων αὐτοῖς 596A· ἀμφιβόλου γένους παρ' Ἑρμῆτι. ἐν Ἀδελφ. 2· πρὸλ. Μαραθῶν. μαράθρητος οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος διὰ μαράθρου, Γεωθ. 89· μαράθρο-εἰδής, ες, ὅμοιος πρὸς μαράθρον, Διοσκ. 3. 156.

μαράθρον [ᾶ], τό, ἴητον Ἄντ. τύπος τοῦ μαράθρον, μάρ- ὀρον, ἀνήθρον, νάπτω, καυλὸν Ἀλεξ. ἐν -Λέθητι 2.

Μαραθῶν. ὄνος, ὁ, (μάραθρον), ὄνος κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀστικῆς, πθανῶς κληθεὶς οὕτως ὡς κατάρτος, ἐκ μαράθρου (Στράβ. 160), πρῶτον μνημονεύεται ἐν Ὀδ. Η. 80, ἀκο- λούθως ἐν Ἡρόδ. 1. 62., 6. 111, κτλ.· ἢ ἐν Μ. μάχῃ Ἡρόδ.: ὡσαύ- τως τὰ Μαραθῶνα, Διον. Ἄλ. 5. 17· Μαραθῶν = ἐν Μαρα- θῶνι Ἄριστοφ. Ἰππ. 781, κτλ.· Μαραθῶνάδες = εἰς Μαραθῶνα, Ἄνδοκ. 14. 32.

Μαράθωνο-μάχης, [ᾶ], ου, ὁ, ὁ πολεμῶν ἐν τῇ ἐν Μαρα- θῶνι μάχῃ, παροιμία ἐπὶ γενναίῳ ἀρχαίῳ στρατιώτῳ, Ἄριστοφ. Ἄγ. 181, Νεαρ. 986, Ἄνθ. Παν. 233· Μαραθωνομάχος, ὁ, Διογ. Α. 1. 56.

μαραίνω· μέλλ. μαρᾶνω Ἄνθ. Π. παράρτημα 149: ἀορ. α' ἐμαράνα Ὀρ. Ἰγν. εἰς Ἑρμ. 140, Σοφ., κτλ.· — Μείν., ἀορ. ἐμαρ- ρηνάμην. ἴδε γατοτ. — Παθ., μέλλ. μαραθῆσομαι Γαλην., Κριν. Διαθ.: ἀορ. ἐμαρᾶνθη Ἰλ. καὶ παρὰ μεταγενεστ. πελοποννησ. κρημ. μαμαράσσαι Λοκ. Ἀνάχ. 25· ἀλλὰ μαμαράσσαι παρὰ Κόλμ. Ἄλ. 43, Πλούτ. Πομπ. 31· ἢ ἐνικ. ὑπερσ. μαμαράντω Κόιντ. Σμ. 9. 371. (Περὶ τῆς βίβλις ἴδε ἐν λέξ. μάρτος). Κυ- ρίως, σθεννῶν, σδύνων πῦρ, ἀνθρακίον Ὀρ. Ἰγν. ἐνθ' ἀνωτ.: ἀλλὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ παθ. ἐκλείπω, σδύνομαι· κατὰ μικρὸν, ἐπὶ τοῦ πυρός, φλέξ ἐμαράνθη Ἰλ. 1. 212· πυρκαϊὴ ἐμαραίνεται Σφ. 228, πρὸλ. Ἄνθ. Π. 5. 5, κ. ἀλλ.: διακρίσκον ἀπο τοῦ σδέν- υνμαι. ἐν Ἄριστ. π. Οὐραν. 3. 6, 4. II. ἀκολουθῶς, ἐπὶ διαφορῶν σχέσεων, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς θύεις μαράναι; πῶς εἰμπό- ρετες κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον νὰ σδύσης τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου; Σοφ. Ο. Τ. 1328· νόσος μαραίνει με, με κάμνει νὰ ἐκλείπω, μὲ ἀρᾶνίζει, μὲ μαραίνει, Διοσχύλ. Ἡρ. 597· κάλλος ἢ χρόνος ἀνήλωσεν ἢ νόσος ἐμάρανε Ἰσοκρ. 2B· μαραίνει [αὐτὸν] διώγ- σαι Διοσχύλ. Εὐμ. 139· οὕτως, ἐπὶ ἀρεταῖς, πίνος πλευράν μ. Σοφ. Ο. Κ. 1260· ἐπὶ χρόνῳ, πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 714· ἀδικία φθέρει [τὴν ψυχὴν] καὶ μ. Πλάτ. Πολ. 609D· — Μείν., νόσος ἐμαράνητο δαίμων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 478. 3. — Παθ., ἐκλείπει, φθέρωμαι, ἐφαρῶμαι, ἀποθνήσκω, Λατ. marcescere, καμῖταίσι Ἐπιμείδ. 475· νόσῳ Εὐρ. Ἄλλκ. 203· τὸ σῶμα οὐκ ἐμαραίνεται Θουκ. 2. 49· σῆμα .. μαραίνεται χερσὶ, τὸ σῆμα ἐκλείπει ἐκ τῆς... Διοσχύλ. Εὐμ. 280· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκρη- γνόμεναι, «στεγνόμενα», Ἡρόδ. 2. 24· μ. ἢ κίνησις Ἄριστ. Προβλ. 11. 20· ἐπὶ ἴχθου μουσικῷ, αὐτοῖς 19. 42, 1· τὸ νοσῖν μ. ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 1. 4, 14· ἐπὶ ἀνεμών καὶ κυμάτων, κοπάω, ησχάδω, Πλούτ. Πύρρος 15, Μάρ. 37· ἐπὶ οἴνου, γῶν τὴν δύναμιν μ. ὁ αὐτ. 2. 692C· οὕτω, μ. ἀκήρῃ, βῶμη, δύναμις, λύπη ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 2. κτλ.

μαραίνωσι· ὁ μαμαράσμενος τοὺς πόδας· Ἡσύχ.

μαρὰν ἀθά, Συριακὴ φράσις, = ὁ Κύριος ἦκει, Α. Ἐπιστ. π.

Κορ. ις', 22.

μαρανθῆς, ἴδος, ἡ, = ὠκίμοιοιδῆς, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόθ.) 4, 28

ἐνθα· ἀμαραντῆς ἡ ἀμαρανθῆς.

μαρανσις, ἡ, τὸ μαραίνεισθαι, μαρασμός, μ. πυρός, ἐν ἀντιθέ- σει πρὸς τὸ σδῆσις, Ἄριστ. περὶ Ἄναπν. 8, 6, π. Νεστ. 5, 1· ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ ἀνεμού, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 5, 2.

II. φθορά, αὐτοῖς 3. 3, 2, Προβλ. 3. 5, 6.

μαραντικός, ἡ, ὄν, ὁ μαραίνων, πόθος Σχολ. εἰς Διοσχύλ.

Πέρσ. 59. II. μαμαραμένους, κατάητος, κατεσκληνός, γέρον·

Α. Β. 32.

Μαράδας, «μά», ὁ Ἀπellaίος· Ἡσύχ.

μάρασον, τό, ἡ μάρατος, ὁ, = πίτταξις, καρπὸς τῆς κρραεῖας,

Εὐστ. 1657. 20.

μαρασμός, οὔ, ὁ, = μαράνσις, Γαλην. 7. 178 κέξ.

μαρασιμώδης, ες, μαρασιμὸν ἐπιφύρον, φθέρων, πυρετὸς Γαλην.

μαράσσαι· «κύνες ὄρνιθες» Ἡσύχ.

μαράσσω, = σμαραίνω, Ἐρωτιαν· πρὸλ. μαράγνα ἀντὶ σμά-

ραγνα.

μαραυγέω, θαμβόνομαι, σκοτίζομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, αἱ ἐν

τοῖς ὀφθαλμοῖν αὐτοῦ κόραι... δοκοῦσι λεπτύνεσθαι καὶ μα-

ραυγεῖν Πλούτ. 2. 376E, 599F ἴδε Ἑρμῆαν. Πονημ. 4. 268. (Ἐκ

τοῦ μαραίνω, αὐγῆ, πρὸλ. Λοβεκ. Φρύν. 671· ἢ ἐκ τοῦ μαρ-

μαίρω, αὐγῆ).

μαραυγία, ἡ, θάμβωσις, ἀμαυρωσις, Ἀρχύτ. παρὰ Στοδ. 17. 4.

μαραγίνω, (μάργος) ὡς τὸ μαργάω, μαλινωμαί, μανωδοί· φέ-

ρομαι, ἀκράτως ὀρθῶς, μαραγίνω ἀνήκεν ἐπ' ἀθανάτοισι

Γεσίσι Ἰλ. Ε. 882· ἀσπὶν ἐπὶ φορητῶ μαραγίνουσαι, μανω-

δοί· λαμάργοι δὲ... Ἀπικρ. παρὰ Πλούτ. 2. 129A· ἀπολ., μαρ-

γαίνονται χαριζόμενος βασιλεῖ Κόλουθ. 195. Ἐν χρήσει μόν-

ον κατ' ἐνεστ.

μαργαρίδης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ μαργαρίτης, Φωτ. Βιβλ. 22. 12.